

181. οἶον ὃ νῦν ἡμεῖς ποιουῦμεν, ἢ πίνειν ἢ ἄδειν ἢ διαλέγεσθαι, οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καλὸν οὐδέν, ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν πραχθῇ, τοιοῦτον ἀπέβη· καλῶς μὲν γὰρ πραττόμενον καὶ ὀρθῶς καλὸν γίγνεται, μὴ ὀρθῶς δὲ αἰσχροῦν. οὕτω δὴ καὶ τὸ ἐρᾶν καὶ ὁ Ἔρωσ οὐ πᾶς ἔστι καλὸς οὐδὲ ἄξιος ἐγκωμιάζεσθαι, ἀλλὰ ὁ καλῶς προτρέπων ἐρᾶν. Ὁ μὲν οὖν τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης ὡς ἀληθῶς πάνδημός (b) ἔστι καὶ ἐξεργάζεται ὅτι ἂν τύχη· καὶ οὗτός ἐστιν ὃν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων ἐρῶσιν. ἐρῶσι δὲ οἱ τοιοῦτοι πρῶτον μὲν οὐχ ἦττον γυναικῶν ἢ παίδων, ἔπειτα ὧν καὶ ἐρῶσι τῶν σωμάτων μᾶλλον ἢ τῶν ψυχῶν, ἔπειτα ὡς ἂν δύνωνται ἀνοητοτάτων, πρὸς τὸ διαπράξασθαι μόνον βλέποντες, ἀμελοῦντες δὲ τοῦ καλῶς ἢ μὴ· ὅθεν δὴ συμβαίνει αὐτοῖς ὅτι ἂν τύχῃ τούτου πράττειν, ὁμοίως μὲν ἀγαθόν, ὁμοίως δὲ τούναντίον. ἔστι γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς θεοῦ νεωτέρας (c) τε οὔσης πολὺ ἢ τῆς ἐτέρας, καὶ μετεχούσης ἐν τῇ γενέσει καὶ θήλεος καὶ ἄρρενος. ὁ δὲ τῆς Οὐρανίας πρῶτον μὲν οὐ μετεχούσης θήλεος ἀλλ' ἄρρενος μόνον—καὶ ἔστιν οὗτος ὁ τῶν παίδων ἔρωσ—ἔπειτα πρεσβυτέρας, ὕβρεως ἀμοίρου· ὅθεν δὴ ἐπὶ τὸ ἄρρεν τρέπονται οἱ ἐκ τούτου τοῦ ἔρωτος ἔπιπνοι, τὸ φύσει ἐρρωμενέστερον καὶ νοῦν μᾶλλον ἔχον ἀγαπῶντες. καὶ τις ἂν γνοίη καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παιδεραστία τοὺς εἰλικρινῶς (d) ὑπὸ τούτου τοῦ ἔρωτος ὠρμημένους· οὐ γὰρ ἐρῶσι παίδων, ἀλλ' ἐπειδὴν ἤδη ἄρχονται νοῦν ἴσχειν, τούτο δὲ πλησιάζει τῷ γενειάσκειν.

Για παράδειγμα, πράγμα που και μεις τώρα κάνουμε, το ποτό, το τραγούδι ή η συζήτηση δεν είναι από μόνα τους καλά, αλλά στην πράξη ανάλογα με την εφαρμογή αποδεικνύονται τέτοια. Αν κάτι διεξαχθεί καλά και σωστά, αποβαίνει θετικό, αν όχι, επιζήμιο. Έτσι, λοιπόν, και το να ερωτεύεται κανείς και ο Έρωτας, δεν είναι πάντοτε θετικός και άξιος εγκωμίων, αλλά μόνο εκείνος που προτρέπει ορθά και σύμφωνα με την ηθική τάξη. Ο μεν ένας, αυτός της Πάνδημης Αφροδίτης, πραγματικά όνομα και πράγμα, είναι ο κοινός, ο συνηθισμένος έρωτας και τον προσδιορίζει κυρίως το στοιχείο της τύχης. Και τον προτιμούν κατ' εξοχήν οι φαύλοι άνθρωποι. Πρώτα-πρώτα αυτοί οι άνθρωποι αγαπούν εξίσου τις γυναίκες ή τα παιδιά. Έπειτα είναι ερωτευμένοι πιο πολύ με τα σώματα, παρά με τις ψυχές των αγαπημένων τους. Επιπρόσθετα, επιδιώκουν τον έρωτα με όσο γίνεται πιο ανόητα πλάσματα, θεωρώντας την πράξη αυτοσκοπό. Ελάχιστη σημασία αποδίδουν στην ποιότητα της πράξης. Έτσι συμβαίνει σ' αυτούς να κάνουν ό,τι τους τύχει· το ίδιο το καλό, το ίδιο και το αντίθετο κακό. Πήρε, βέβαια, κάποια στοιχεία και από τη θεά, που είναι πολύ νεότερη απ' την άλλη, στη γέννηση της οποίας συμμετείχαν και το θηλυκό και το αρσενικό. Ο άλλος, αυτός της Ουρανίας Αφροδίτης η οποία γεννήθηκε χωρίς τη συμμετοχή του θηλυκού, έχει ανώτερη μορφή και εκδηλώνεται κυρίως με την παιδεραστία. Εκτός των άλλων, η θεά σαν μεγαλύτερη είναι απαλλαγμένη από ασέλγεια. Κατά συνέπεια, στρέφονται προς το αρσενικό οι διαποτισμένοι απ' αυτή τη μορφή έρωτα, δείχνοντας την αγάπη τους στο πιο δυνατό απ' τη φύση φύλο και στο πιο μυαλωμένο. Αλλά και στην ίδια την παιδεραστία θα μπορούσε κάποιος να ξεχωρίσει εκείνους που είναι παρακινήμένοι απ' αυτόν τον ανώτερο έρωτα. Δεν αγαπούν τα παιδιά, παρά όταν αρχίζει να τους έρχεται το μυαλό και αυτό συμπύπτει χρονικά με την εποχή που πρωτοεμφανίζονται τα γένια.

παρεσκευασμένοι γὰρ οἶμαί εἰσιν οἱ ἐντεῦθεν ἀρχόμενοι ἐρᾶν ὡς τὸν βίον ἅπαντα συνεσόμενοι καὶ κοινῇ συμβιωσόμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπατήσαντες, ἐν ἀφροσύνῃ λαβόντες ὡς νέον, καταγελάσαντες οἰχήσεσθαι ἐπ' ἄλλον ἀποτρέχοντες. χρῆν δὲ καὶ νόμον εἶναι μὴ ἐρᾶν (e) παιδῶν, ἵνα μὴ εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο· τὸ γὰρ τῶν παιδῶν τέλος ἄδηλον οἱ τελευτᾶ κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε πέρι καὶ σώματος. οἱ μὲν οὖν ἀγαθοὶ τὸν νόμον τοῦτον αὐτοὶ αὐτοῖς ἐκόντες τίθενται, χρῆν δὲ καὶ τούτους τοὺς πανδήμους ἐραστὰς προσαναγκάζειν τὸ τοιοῦτον, ὥσπερ καὶ τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν προσαναγκάζομεν αὐτοὺς καθ' ὅσον δυνάμεθα μὴ ἐρᾶν.

Ὅσοι ξεκινοῦν ἀπ' αὐτῆς τῆς αφετηρίας νομίζω ὅτι εἶναι προετοιμασμένοι γιὰ μακροχρόνιο ἔρωτα, σχεδὸν παντοτινὸ, καὶ γιὰ κοινὴ συμβίωση. Δὲν στοχεύουν ἀπλᾶ στὴν εξαπάτηση τοῦ νέου, εκμεταλλευόμενοι τὴν ἀδυναμία ἢ καὶ τὴν επιπολαιότητα ποὺ τὸν χαρακτηρίζει, μὲ τὸ νὰ τὸν κοροϊδεύουν καὶ στὴ συνέχεια νὰ πάρουν δρόμο ψάχνοντας γιὰ τὸν ἐπόμενο. Επομένως, κρίνεται ἀπαραίτητη ἡ ὑπαρξὴ ἐνὸς νόμου ποὺ θ' ἀπαγόρευε τὰ παιδιά νὰ γίνονται ἀντικείμενο ἔρωτα γιὰ νὰ μὴν ξοδεύονται ἀδίκῃ τὸσο ἐνδιαφέρον μὲ προθέσεις σκοτεινῆς καὶ ἀπροσδιόριστης, γιὰτὶ τὸ τέλος τῶν παιδιῶν εἶναι σκοτεινὸ καὶ ἀπρόβλεπτο, σὲ ποια δηλαδὴ κατάστασι κακίας ἢ ἀρετῆς, ψυχικῆς ἢ σωματικῆς τελειώνει. Οἱ μὲν ἀγαθοὶ αὐτοθεσπίζουν γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους τὸ νόμο αὐτό, ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχει καὶ ἓνας ἐξαναγκασμὸς γιὰ τοὺς οπαδοὺς τοῦ κοινού ἔρωτα, ὅπως ἀκριβῶς τοὺς ἐξαναγκάζουμε, στὸ βαθμὸ ποὺ μπορούμε, νὰ μὴν ἐντάσσουν τοὺς ἐρωτικούς τοὺς στόχους τις ἐλεύθερες γυναῖκες.